

дави — П. Г. Димитровъ, пише дописка до в-къ Турция, въ която напада сливенското театро и изобщо театъра у насъ, като съвѣтва младежитѣ „да не даватъ театрални прѣдставления, нито да ги описватъ“, а да гледатъ да си наредятъ общинскитѣ работи и да залягатъ за просвѣтата на народа. Ние не сме достигнали до такава степенъ на развитие, че да познаваме театралното изкуство, неговитѣ правила и закони, пише дописника. Съсѣднитѣ народи иматъ театъръ, но създаденъ слѣдъ дългъ трудъ и постепенно развитие. Ако искаме да се сравнимъ съ тѣхъ, нашата работа ще заприлича на оная жаба, която, като видѣла, че коватъ вола, дигнала си и тя крака. Трѣбва умѣреностъ и прѣдпазливостъ въ всичко, трѣбва да не почваме цивилизацията си отъ срѣдата и да не се залавяме за голѣми работи, защото „чергата ни е къса“. Дописникътъ отива още по далечъ, като казва, че театралнитѣ прѣдставления не привасятъ никаква полза, ако не смѣтаме материалитѣ срѣдства, добити отъ тѣхъ. Даже въ нравствено отношение тѣ не могатъ да ползватъ народа, защото „театрата не родихъ двѣшната цивилизация“. Това крайно мнѣние накарва редакцията на вѣстника да се намѣси и да защити театъра, като изгъкне значението му за разпространение на цивилизацията¹⁾. Гражданитѣ пъкъ отъ своя страна не сж обръщали внимание на тия мнѣния въ печата, а посѣщавали театралнитѣ прѣдставления и били напълно доволни отъ играта на любителитѣ актьори.

Театрални прѣдставления отъ 1872 г. до освободението не само въ Сливенъ, но и въ много други градове, почти не се даватъ. Врѣмето било размирно, духоветѣ неспокойни, умоветѣ заети съ друго по-важно дѣло — дѣлото за национална сво-

¹⁾ В. Турція, г. VII (1871), бр. 2.